

ΤΟ ΦΟΒΕΡΟ ΒΙΒΛΙΟ

JASON MOTT

μετάφραση
Δέσποινα Κανελλοπούλου

διόπτρα

Σε όλα τα άλλα Τρελά Παιδιά

«Όταν κοιτάξεις τον εαυτό σου στον καθρέφτη,
σ' αρέσει αυτό που βλέπεις;»

*«Αποφεύγω να κοιτάζομαι στον καθρέφτη.
Νομίζω ότι πολλοί άνθρωποι σαν εμένα
κάνουν το ίδιο».*

«Όταν λες “άνθρωποι σαν εμένα”, τι ακριβώς
εννοείς;»

Το πεντάχρονο αγόρι καθόταν στη γωνία του μικρού σαλονιού του μικρού χωριατόσπιτου στο τέλος του χωματόδρομου κάτω από τον καταγάλανο ουρανό της Βόρειας Καρολίνας· είχε τα γόνατα μαζεμένα στο στήθος και τα μικρά, μαύρα χέρια του τυλιγμένα γύρω τους, προσπαθώντας πάση θυσία να συγκρατήσει τα γέλια που τράνταζαν το στέρνο του.

Η μητέρα του, καθισμένη στον καναπέ με τα σκούρα χέρια της πλεγμένα στην κοιλιά της και το μέτωπο αυλακωμένο σαν τα χωράφια του κυρίου Τζόνσον στο τέλος του χειμώνα, είχε σουφρώσει τα χείλη και έπαιζε νευρικά με το κουρελιασμένο γκριζο φόρεμά της. Ήταν αγορασμένο πριν καν γεννηθεί το αγόρι, και μεγάλωνε μαζί του. Χρόνο με τον χρόνο, το γαλάζιο λουλουδάτο μοτίβο ξεθώριαζε, μία απόχρωση τη φορά. Οι κλωστές του ποδόγυρου είχαν πάψει προ πολλού να συγκρατούν οσιδήποτε. Είχαν κοπεί και κρέμονταν άτονα, ακολουθώντας κάθε κίνηση του φορέματος. Τώρα πια, ύστερα από επτά χρόνια σκληρής δουλειάς, το ταλαιπωρημένο ρούχο έδειχνε έτοιμο να παραδώσει το πνεύμα.

«Τον βρήκες;» ρώτησε η μητέρα του αγοριού τον άντρα της, που μόλις είχε μπει στο δωμάτιο.

«Όχι», απάντησε ο πατέρας του μικρού. Ήταν ένας ψηλός άντρας με μεγάλα μάτια κι ένα σκαρί τόσο ξερακιανό, που του είχε χαρίσει από παλιά το παρατσούκλι «Αράπικο Πετσι και Κόκαλο». Το παρανόμι τον είχε ακολουθήσει σαν σκιά από τα μικράτα του στην ενηλικίωση και, ελλείψει θεραπείας για τη σχεδόν μυθική του ισχύνητα, ο ταλαιπωρος είχε καταφύγει στη λύση να κυκλοφορεί μονίμως με μακρυμάνικα ρούχα, επειδή ο αέρας που εγκλωβιζόταν στα μανίκια τον έκανε να δείχνει λίγο πιο σωματώδης. Ή, τουλάχιστον, έτσι νόμιζε.

Ήταν ένας άντρας που σ' όλη του τη ζωή φοβόταν το βλέμμα των άλλων. Πώς, λοιπόν, να μη θέλει να διδάξει στο παιδί του το ανέφικτο κόλπο της αορατότητας;

«Μη φοβάσαι», της είπε. «Θα τον βρούμε, και μάλιστα σύντομα. Είμαι σίγουρος πως, όπου κι αν βρίσκεται, είναι μια χαρά. Ξέρει να φροντίζει τον εαυτό του. Δεν πρόκειται να πάθει ποτέ τίποτα». Κάθισε δίπλα στη γυναίκα του στον γερασμένο καφετή καναπέ και έσφιξε το νευρικό χέρι της στα στενόμακρα καλάμια που είχε για δάχτυλα. Το έφερε στα χείλη του και το φίλησε. «Είναι καλό παιδί», είπε ο πατέρας. «Ποτέ δεν θα μας εγκατέλειπε έτσι, στα καλά καθούμενα. Θα τον βρούμε».

«Είναι το καλύτερο παιδί στον κόσμο», είπε η μητέρα.

«Ίσως πήγε στο δάσος να μαζεύει βατόμουρα. Ναι, στοιχηματίζω πως εκεί έχει πάει».

«Δες;»

Ο πατέρας το σκέφτηκε λιγάκι. «Δεν είμαι σίγουρος, αλλά το εύχομαι, κούκλα».

Η μητέρα χασκογέλασε στο άκουσμα της προσφώνησης «κούκλα» και σκούπισε με το δάχτυλο την άκρη του ματιού της. Έκλαιγε;

Το κύμα γέλιου που γαργαλούσε τόση ώρα τον λαιμό του μικρού –ο οποίος καθόταν, αόρατος και αθέατος, λίγο

παραδίπλα τους—, έσβησε στη θέα των δακρύων της μητέρας του. Τα μπράτσα του έσφιξαν ακόμα πιο δυνατά τα πόδια του.

Δεν ήταν σωστό αυτό που έκανε. Δεν έπρεπε να τους κοινοχολιάζει έτσι. Ήταν καλοί γονείς και δεν τους άρεσε να ανησυχούν για εκείνον. Μια μολυβένια μπάλα από τύψεις σχηματίστηκε στο στομάχι του κι άρχισε να σφυροκοπάει ολόκληρο το κορμί του. Έπρεπε να σταματήσει αμέσως αυτή τη φάρσα... αλλά πώς;

Τι να έκανε; Απείχε λιγότερο από ένα μέτρο απ' το σημείο όπου κάθονταν οι γονείς του, μα η ενοχή για τα δάκρυα της μητέρας του παρέλυε τα χέρια του, τα εμπόδιζε να απλωθούν και να την αγγίξουν, να της δώσουν να καταλάβει ότι ο γιος της ήταν εκεί. Οι τύψεις κρατούσαν καθηλωμένη τη γλώσσα που θα πρόφερε τ' όνομά της και θα τη λύτρωνε από τον φόβο.

Το πεντάχρονο μυαλό του του έλεγε πως δεν υπήρχε τρόπος να τους εξηγήσει ότι όλο αυτό ήταν ένα αστείο. Δεν θα μπορούσε ποτέ να τους δώσει να καταλάβουν ότι το είχε κάνει για να σπάσουν πλάκα. Όχι απλώς να σπάσουν πλάκα, αλλά να γιορτάσουν! Στο κάτω κάτω της γραφής, τα είχε καταφέρει! Τρία χρόνια τώρα η μητέρα και ο πατέρας του προσπαθούσαν να του μάθουν πώς να γίνεται αόρατος, πώς να γίνεται «ο Αθέατος». Έτσι το αποκαλούσε ο πατέρας του. Πρόφερε τις λέξεις με μια ονειρική χροιά, κουνώντας συνάμα τα χέρια του στον αέρα, απαλά, σαν να έπαιζε κάποιο μαγικό μουσικό όργανο. «Θα γίνεις ο Αθέατος», έλεγε ο πατέρας του. Μερικές φορές πρόσθετε στο τέλος ένα μακρόσυρτο «Οοοοοοοο», για να κάνει την ατμόσφαιρα ακόμα πιο απόκοσμη. «Θα είσαι αόρατος και ασφαλής σε όλη σου τη ζωή», του έλεγε. «Το φαντάζεσαι;»

Στις λέξεις «αόρατος και ασφαλής», ο πατέρας του χαμογελούσε· κι ήταν το πιο αγαπημένο χαμόγελο του αγοριού, ήταν

σαν να 'βλεπε τον πατέρα του να αποκτά επιτέλους όλα όσα αποζητούσε στη ζωή του.

Αόρατος και ασφαλής.

Δυο λέξεις ιερές, καθαγιασμένες.

«Τι λες να κάνουμε;» ρώτησε η μητέρα του τον άντρα της.

«Μήπως να τα παρατούσαμε;» απάντησε ο πατέρας του. Έφερε το κοκαλιάρικο χέρι του στο μέτωπο και πήρε πολύ δραματικό ύφος, σαν αυτό που έχουν καμιά φορά οι άνθρωποι στις ταινίες. Μολαταύτα, το αγόρι είχε την αμυδρή εντύπωση πως ανάμεσα στις σκιές του προσώπου του πατέρα του διέκρινε τις απαρχές ενός χαμόγελου. «Θέλω να πω», συνέχισε, «πως, αν έχει φύγει, ίσως πρέπει κι εμείς να την κοπανήσουμε. Να τα μαζέψουμε και να πάμε κάπου προς τα δυτικά. Απ' ό,τι ακούω, σ' εκείνα τα μέρη υπάρχουν ένα σωρό παιδιά που χρειάζονται καλούς γονείς σαν εμάς».

Η μητέρα του αγοριού χαμογέλασε, λες και ο άντρας της είχε πει κάποιο αστείο. Το χιούμορ ήταν ένα από τα χαρίσματά του. Τα καλαμπούρια του γέμιζαν πάντα το σπίτι τους με ανάσες γέλιου.

Ωστόσο, παρότι το αγόρι γνώριζε ότι ο πατέρας του έκανε πλάκα, μόλις άκουσε τα λόγια του και φαντάστηκε τους γονείς του να τον εγκαταλείπουν, αισθάνθηκε ένα κύμα τρόμου να θεριεύει μέσα του.

«Όχι, όχι, όχι», είπε η μητέρα του.

Στο άκουσμα αυτών των λέξεων, ο φόβος κόπασε αμέσως.

«Δίκιο έχεις», είπε ο πατέρας του. «Δεν γίνεται να τον εγκαταλείψουμε. Είναι φοβερός. Το καλύτερο παιδί στον κόσμο. Οπότε, τι λες να κάνουμε;»

«Έχω μια ιδέα», αναφώνησε η μητέρα του. Ο ενθουσιασμός που ξεχειλίζει από τη φωνή της μεταδόθηκε και στο αγόρι. Η μαμά του είχε πάντα τις ωραιότερες ιδέες.

«Θα μαγειρέψουμε όλα τα φαγητά που του αρέσουν. Τα πάντα. Θα κάνουμε ένα μεγάλο τοιμπούσι, όπως έκαναν τον παλιό, καλό καιρό. Κι οι μυρωδιές από τα φαγητά θα ταξιδέψουν σ' όλον τον κόσμο για να τον βρουν. Ε, δεν μπορεί, αυτό θα τον κάνει να γυρίσει κοντά μας!»

Το αγόρι κόντευε να τοιριζέει από τη χαρά του. Ένα μεγάλο γεύμα με όλες τις αγαπημένες του λιχουδιές. Με όλα τα πιάτα παραταγμένα στη σειρά πάνω στο τραπέζι της κουζίνας. Η ιδέα ότι οι μυρωδιές τους θα ταξίδευαν σε όλον τον κόσμο και θα τον έφερναν πίσω στο σπίτι... έμοιαζε βγαλμένη από τα βιβλία που διάβαζε πριν πέσει για ύπνο: Ήταν παραμυθένια, ονειρεμένη, μεγαλειώδης.

Ο πατέρας του αγοριού έγειρε λίγο προς τα πίσω και κοίταξε τη μητέρα σμίγοντας τα βλέφαρα. «Τα αγαπημένα του φαγητά;» είπε, χαϊδεύοντας το σκούρο, λεπτό πιγούνι του. «Δες να πάσει;»

«Είμαι σίγουρη», απάντησε η μητέρα του. «Θα τα μυρίσει. Το κοτόπουλο. Τα μακαρόνια με το τυρί. Ίσως φτιάξω και μια δυο πίτες με γλυκοπατάτες. Ποτέ του δεν μπόρεσε να αντισταθεί στην πίτα με γλυκοπατάτες».

«Πίτα, ε;» Ο πατέρας του αγοριού έγλειψε τα χείλη του. «Ε, λουπόν, πιστεύω πως μπορεί και να πάσει το σχέδιο που σκάρωσες. Έχει ζουμί. Είναι ζουμερό σαν εσένα». Φίλησε τη γυναίκα του στον λαιμό, κι εκείνη γέλασε, με το κελαρυστό, ζωηρό γελάκι που έβγαζε καμιά φορά αργά τη νύχτα, όταν οι δυο τους ήταν μόνοι στην κρεβατοκάμαρα με την πόρτα κλειδωμένη.

«Έλα, κόφ' το», του είπε χασκογελώντας.

«Δεν ξέρω», είπε ο πατέρας, με ένα πονηρό μειδίαμα. «Εξακολουθώ να πιστεύω πως ίσως πρέπει να πάμε στα δυτικά και να βρούμε ένα καινούριο παιδί. Λένε πως εκεί τα φτιάχνουν

αλλιώς. Κάποια, μάλιστα, τρώνε τα λαχανικά τους χωρίς να γκριδιάζουν».

Η μητέρα έβαλε τα γέλια, και παραλίγο να κάνει το ίδιο και το αγόρι. «Όχι», του είπε χασκογελώντας. «Θα μαγειρέψουμε, κι αυτό θα τον φέρει πίσω στην αγκαλιά μας. Άκου με που σου λέω».

Σηκώθηκε όρθια, έσιαξε το παμπάλαιο φόρεμά της, όπως έκανε πάντα, και πήγε στην κουζίνα. Ο πατέρας έμεινε για λίγο στο σαλόνι και χάιδεψε πάλι το πιγούνι του. «Πάντως, μικρέ», μουρμούρισε, «σε όποιο μέρος του κόσμου κι αν βρίσκεσαι αυτή τη στιγμή, ελπίζω να ξέρεις ότι ποτέ δεν θα πήγαινα στα δυτικά για να βρω άλλον γιο. Είσαι το αγαπημένο μου διαβολάκι και δεν σ' αλλάζω με κανέναν».

Στη συνέχεια πήγε στην κουζίνα και βάλθηκε να βοηθάει τη γυναίκα του.

Σε λίγο το σπίτι πλημμύρισε με τις μυρωδιές και τους ήχους που πάντα συνόδευαν τα αγαπημένα φαγητά του μικρού. Το κοτόπουλο τοιτσίριζε σ' ένα βαρύ, μαύρο τηγάνι, τα μακαρόνια κόχλαζαν και μετά ψήνονταν στον φούρνο. Επιπλέον, υπήρχαν φράουλες με ζάχαρη και μοσχοστάφυλα, καθώς και περισσεύματα από ένα κέικ που το αγόρι είχε ξεχάσει πως είχαν ακόμα στο σπίτι. Παρότι εξακολουθούσε να είναι κρυμμένος, το στομάχι του γουργούριζε τόσο δυνατά, που φοβήθηκε πως θα τον πρόδιδε. Αλλά η μητέρα και ο πατέρας του δεν φαίνονταν να τον ακούν, οπότε –παρά την πείνα, που είχε ανοίξει μια τρύπα στο στομάχι του– έμεινε στη θέση του και έκλεισε τα μάτια για να απολαύσει τα αρώματα που χόρευαν στην ατμόσφαιρα.

Εκείνη τη στιγμή, αόρατος και βυθισμένος στην αγάπη των γονιών του, αισθάνθηκε πιο ευτυχισμένος από ποτέ. Και σύντομα, παρ' όλη την πείνα του, αποκοιμήθηκε.

Εύπνησε όταν ένωσε τα χέρια του πατέρα του να τον πιάνουν και να τον σηκώνουν.

«Να σε», είπε ο μπαμπάς του.

Κουβάλησε τον γιο του στην τραπεζαρία, όπου το τραπέζι ήταν στρωμένο με όλα τα αγαπημένα φαγητά του.

«Να τος!» φώναξε περιχαρής η μητέρα του μόλις αντίκρισε τον γιο της. Κι αμέσως τον έσφιξε στην αγκαλιά της τόσο δυνατά, που σχεδόν του έκοψε την ανάσα. Αυτή ήταν πάντα η πιο αγαπημένη του αγκαλιά. Ένωθε σαν να γινόταν ένα με το ζεστό, καλοκαιρινό χώμα.

Όταν τον άφησε από την αγκαλιά της, η μητέρα του τον φίλησε και τον ρώτησε: «Πού ήσουν;»

«Τα κατάφερα», αναφώνησε ο μικρός. «Αλήθεια σας λέω, τα κατάφερα!»

«Τι κατάφερες;» τον ρώτησε ο πατέρας του.

«Έγινα αόρατος!»

Τα μάτια των γονιών του άνοιξαν διάπλατα, σαν τα λουλούδια της άνοιξης.

«Μη μου πεις!» φώναξε ενθουσιασμένος ο πατέρας του, που πάλι είχε πάρει επιτηδευμένο ύφος σαν τους ανθρώπους στην τηλεόραση.

«Δηλαδή στ' αλήθεια τα κατάφερες;» ρώτησε η μητέρα του, εξίσου συνεπαρμένη.

«Αμέ», τιτίβισε το αγόρι, σχεδόν γελώντας. «Όλη αυτή την ώρα ήμουνα στο σαλόνι. Αόρατος, όπως μου μάθατε. Πραγματικά τα κατάφερα, μαμά!»

Τότε η μητέρα του τον αγκάλιασε ξανά, και βάλθηκαν και οι τρεις να χορεύουν και να γελούν, χαρούμενοι όσο ποτέ. Εκείνη τη στιγμή, οι σκοτούρες που τους βάραιναν μια ζωή είχαν εξαφανιστεί. Ήταν λες και θα ξεκολλούσαν ξαφνικά από το έδαφος και θ' άρχιζαν να πετούν στον γαλανό ουρανό που απλωνόταν απέραντος πάνω από το μικρό χωριατόσπιτο όπου η οικογένεια είχε το σπιτικό της.

Την επόμενη μέρα, το αγόρι, μεθυσμένο ακόμη από τα γλυκά και την ευτυχία, ρώτησε τον πατέρα του: «Μου λες αλήθεια ότι δεν μπορούσες να με δεις;»

«Δεν έχει σημασία αν σ' έβλεπα ή όχι», του απάντησε ο πατέρας του. «Το μόνο που έχει σημασία είναι ότι εσύ ένωθες ασφαλής».

Υπάρχει κάτι που θέλω να θυμάστε: Πάνω απ' όλα, αυτή εδώ είναι μια ερωτική ιστορία. Μην το ξεχάσετε στιγμή.

Και τώρα που το βγάλαμε από τη μέση, ας συστηθούμε:

Είναι τρεις το πρωί.

Είναι τρεις το πρωί και βρίσκομαι κάπου στα Μεσοδυτικά – σε μία από κείνες τις επίτεδες πολιτείες όπου όλοι φαίνονται πιο καλοί απ' όσο θα 'πρεπε να είναι. Βρίσκομαι σε ένα ξενοδοχείο. Συγκεκριμένα στον διάδρομο. Τρέχω. Όχι, για την ακρίβεια κάνω σπριντ. Κάνω σπριντ στον διάδρομο ενός ξενοδοχείου σε κάποια μεσοδυτική πολιτεία. Α, σας είπα ότι είμαι γυμνός; Ναι, είμαι γυμνός.

Επίσης: Κάποιος με κυνηγάει.

Περίπου πέντε μέτρα πίσω μου –εξίσου γρήγορος, αλλά όχι γυμνός– βρίσκεται ένας πελώριος άντρας που κραδαίνει μια πελώρια κρεμάστρα παλτών. Άλλοτε την κραδαίνει σαν ρόπαλο. Άλλοτε την κουνάει πάνω από το κεφάλι του σαν πολεμικό πέλεκυ. Είναι εκπληκτικά γρήγορος για τον όγκο του.

Ο πελώριος άντρας με την πελώρια κρεμάστρα παλτών είναι ντυμένος απ' την κορυφή ως τα νύχια με ρούχα Old Navy: μπεζ εφαρμοστό παντελόνι από ύφασμα ανθεκτικό στους

λεκέδες, καρό καζάκα και καφέ παπούτσια ιστιοπλοΐας, τα οποία μπορεί να είναι από συνθετικό δέρμα, μπορεί και όχι. Είναι οικογενειάρχης, δεν χωράει αμφιβολία. Έχει 2,31 παιδιά. Έναν σκύλο που τον λένε Μαξ. Μια γάτα που τη λένε Πρίνσες. Ένα ενυδρείο που μόλις απέκτησε το δωδέκατο χρυσόψαρό του, ονόματι Λάκι. Οδηγεί Toyota Camry και ζει σε ένα αδιέξοδο δρομάκι, σ' ένα σπίτι με ξύλινο φράχτη. Στην πίσω αυλή έχει φτιάξει πισίνα. Έχει ένα γενναιόδωρο συνταξιοδοτικό πρόγραμμα.

Είναι όλα όσα θα έπρεπε να είναι ένας υπεύθυνος ενήλικας.

Μοιάζει να είναι περίπου συνομήλικός μου – δηλαδή εγκαταλείπει σιγά σιγά την παρακμιακή καλοπέραση της δεκαετίας των τριάντα και χτυπάει απρόθυμα την γκριζαρισμένη πόρτα των σαράντα. Και για μια στιγμή, καθώς τρέχουμε σαν παλαβοί στον διάδρομο αυτού του πολυτελούς ξενοδοχείου – με τα πόδια μας να χτυπούν στο χαλί, τα πνευμόνια μας να καίνε και τα χέρια μας να κινούνται πάνω-κάτω σαν αντλίες πετρελαίου–, μου περνάει απ' το μυαλό να σταματήσω και να τον ρωτήσω πώς έφτιαξε αυτή τη ζωή. Πώς τα συνδύασε όλα τόσο τέλεια. Πώς κατάφερε να κάνει όλα τα πράγματα που εγώ δεν μπόρεσα. Θέλω να μάθω το μυστικό του.

Αλλά, καθώς ρίχνω μια κλεφτή ματιά προς τα πίσω, τον βλέπω να υψώνει την κρεμάστρα σαν πολεμικό τσεκούρι και να ουρλιάζει: «Τη γυναίκα μου; Τη γυναίκα μου, ρε; Μαζί της έκανα τα παιδιά μου!»

Μάλλον δεν θα μάθω σήμερα το μυστικό της επιτυχίας των ανθρώπων σαν ελόγου του. Το μόνο που μπορώ να κάνω είναι να προσπαθήσω να παραμείνω μακριά απ' αυτή την κρεμάστρα. Έτσι, σκύβω το κεφάλι και προσπαθώ να θυμηθώ τι μου έλεγε ο προπονητής του στίβου στο λύκειο: «Ψηλά τα γόνατα. Ψηλά το κεφάλι. Και τρέχα».

Κάτι τέτοιες στιγμές θυμάμαι για ποιον λόγο αποφεύγω τις συνεντεύξεις με παντρεμένες γυναίκες. Επειδή αναπόφευκτα οδηγούν σε συνεντεύξεις με παντρεμένους άντρες.

Τέλος πάντων, ο θυμωμένος κύριος πίσω μου έχει διαολεμένα μεγάλο διασκελισμό, αλλά εγώ έχω καλύτερο ρυθμό. Το παν στην ταχύτητα είναι ο ρυθμός. Να και κάτι άλλο που μου έλεγε ο προπονητής μου: «Πόδια πάνω, πόδια κάτω. Πάμε-πάμε-πάμε-πάμε! Σβέλτα! Τρέχα!»

Και αυτό ακριβώς κάνω. Τρέχω.

Θέλω επίσης να πιστεύω ότι και η γύμνια μου μου δίνει κάποιο πλεονέκτημα. Όταν δεν φοράς ρούχα, κουβαλάς λιγότερο βάρος, κι αυτό σου επιτρέπει να τρέχεις γρηγορότερα.

Πράγματι, σιγά σιγά απομακρύνομαι τόσο από εκείνον όσο και από την κρεμάστρα του. Αλλά το πρόβλημα είναι πως οι διάδρομοι των ξενοδοχείων, όπως οι ζωές και οι ιστορίες, αναπόφευκτα κάποια στιγμή τελειώνουν. Στην περίπτωση των διαδρόμων, αυτό το τέλος είναι ένα ασανσέρ ή μια έξοδος κινδύνου. Ο συγκεκριμένος καταλήγει σε ασανσέρ. Καθώς στρίβω στη γωνία, διακρίνω τις γυαλιστερές συρόμενες πόρτες στο βάθος.

Εδώ θα με πιάσει ο τύπος. Στις πόρτες του ανελκυστήρα. Το ξέρω καλά. Το ξέρει κι εκείνος. Το ξέρει μέχρι και η πελώρια ξύλινη κρεμάστρα στο δεξί του χέρι.

Γενικά δεν είμαι άνθρωπος που το ρίχνει στις προσευχές, όμως στα χαρακώματα –ή όταν σ' έχει πάρει στο κυνήγι ένας κερατωμένος– δεν χωρούν αθεϊσμοί. Οπότε λέω από μέσα μου μια μικρή προσευχή, προσπαθώντας παράλληλα να σηκώνω ψηλά τα γόνατα.

Καταφέρνω να απομακρυνθώ λίγο ακόμα.

«Η κόρη μου παραλίγο να παίξει σε διαφημιστικό των Target», ουρλιάζει πίσω μου ο θυμωμένος σύζυγος. «Είμαστε οικογένεια! Δεν πηδάς την οικογένεια κάποιου άλλου!»

Αν ήταν αλλιώς τα πράγματα, θα του έσφιγγα το χέρι για αυτό το τρομερό επίτευγμα. Σκεφτείτε το λιγάκι, μιλάμε για τα Target, την αλυσίδα πολυκαταστημάτων! Να πετυχαίνεις παρά τρία έναν τέτοιο άθλο... ε, όπως και να το κάνουμε, είναι εντυπωσιακό!

Αλλά καθώς πλησιάζω πλέον επικίνδυνα τις πόρτες του ασανσέρ, όπου θα αναγκαστώ να σταματήσω και να υποστώ τις συνέπειες της συνάντησης με τον οργισμένο σωματώδη άντρα και την κρεμάστρα του, ακούγεται το χαρακτηριστικό γκλιν και οι ασημένιες πόρτες ανοίγουν απαλά, σαν να είναι οι πύλες του Παραδείσου.

Η σωτηρία μου έχει τη μορφή μιας ηλικιωμένης γυναίκας που βγαίνει από τον θάλαμο. Έχει πατήσει για τα καλά τα ογδόντα. Είναι μικροκαμωμένη. Μπαμπακερά λουλακί μαλλιά στεφανώνουν το κεφάλι της σαν άνθος πικραλίδας. Βαρύ μείκ απ, παχύ σαν στόκος. Η αρθρική πλάτη της είναι σκυφτή, καθώς τη βαραίνουν τα λιγοστά ψώνια που κρατάει, αλλά και τα ίδια τα ογδόντα χρόνια της ύπαρξής της.

Το ερώτημα για ποιον λόγο κυκλοφορεί στις τρεις το πρωί με δύο σακούλες μαναβικά στα χέρια δεν μου φαίνεται ιδιαίτερα σημαντικό επί του παρόντος.

«Κυρία!» φωνάζω.

Η γιαγιά σηκώνει το βλέμμα. Με βλέπει να τρέχω ολόγυμνος, αλλά πάντα με τα γόνατα και το κεφάλι ψηλά. Βλέπει τον άντρα με την απειλητική κρεμάστρα πίσω μου. Ανασηκώνει τους ώμους, κάνει μεταβολή και επιστρέφει στον θάλαμο.

«Κυρία, θα μου κρατήσετε μια στιγμή την πόρτα;» ξελαρυγγιάζομαι.

Ο θυμωμένος άντρας πίσω μου ωρύνεται κάτι για το κόστος ανατροφής δυο κοριτσιών που φορούν σιδεράκια.

Οι πόρτες του ασανσέρ αρχίζουν σιγά σιγά να κλείνουν και

εγώ ανεβάζω ρυθμό, πιάνοντας μια ταχύτητα που δεν γνώριζα ότι μπορούσα να πιάσω. Είμαι ένα συνονθύλευμα από γόνατα, αγκώνες και γυμνή σάρκα. Μέχρι και τα γεννητικά μου όργανα έχουν συρρικνωθεί σε αεροδυναμικό σχήμα.

Καθώς οι πόρτες αρχίζουν να κλείουν, είμαι αρκετά κοντά ώστε να δοκιμάσω να βουτήξω. Και το τολμάω.

Όλα γίνονται σε αργή κίνηση. Έχω την αίσθηση ότι το άλμα μου διαρκεί μία ολόκληρη ώρα. Καθώς εκτινάσσομαι δίπλα από το Λουλακί Μαλλί –και ακριβώς πριν το πρόσωπό μου συναντηθεί με την πίσω πλευρά του θαλάμου– καταλαβαίνω από το πονηρό μειδίαμά της ότι αυτή δεν είναι η πρώτη φορά που ζει έξαλλες νυχτερινές καταστάσεις. Είναι έμπειρη. Έχουν δει πολλά τα μάτια της τις μικρές ώρες της νύχτας.

Το πρόσωπό μου συγκρούεται με το τοίχωμα του θαλάμου ένα κλάσμα του δευτερολέπτου πριν από το υπόλοιπο κορμί μου. Η ορμή με κρατάει κολλημένο εκεί, σαν έντομο σε παρμπρίζ, μα στη συνέχεια η βαρύτητα παίρνει ξανά το πάνω χέρι και σκάω με πάταγο στο δάπεδο.

«Στον 32ο όροφο, παρακαλώ», λέω, μόλις το γυμνό κορμί μου προσγειώνεται στο πάτωμα του ασανσέρ. Το Λουλακί Μαλλί υλακούει και πατάει το αντίστοιχο κουμπί.

Παρακολουθούμε τις πόρτες να κλείουν βασιανιστικά αργά, καθώς ο σύζυγος με τις δολοφονικές τάσεις –ο οποίος πιθανότατα είναι μια χαρά παιδί, αν τον γνωρίσεις καλύτερα– φτάνει στο ασανσέρ όταν είναι πια πολύ αργά και δεν μπορεί να κάνει κάτι άλλο πέρα απ' το να με δει να του ξεφεύγω. Καθώς οι πόρτες κλείουν μπροστά στα μούτρα του, φωνάζει κάτι ακατάληπτο. Κάτι σχετικό με την υπευθυνότητα. Κάτι σχετικό με την οικογένεια, τον γάμο, την αγάπη.

Έχουμε μείνει μόνοι μας, εγώ και το Λουλακί Μαλλί. Παρακολουθούμε το ασανσέρ να μετράει τους ορόφους του

ξενοδοχείου έναν έναν. Υποθέτω πως η σιωπή τής δημιουργεί αμηχανία. Οι περισσότεροι άνθρωποι απεχθάνονται τη σιωπή. Είναι κάτι που έμαθα στην παλιά μου δουλειά, όπου έβγαζα τα προς το ζην απαντώντας στο τηλέφωνο. Το μόνο που έκανα όλη μέρα ήταν να μιλάω σε κόσμο. Δεν είμαι και πολύ κοινωνικός άνθρωπος. Τη μισούσα αυτή τη δουλειά. Αλλά η ειρωνεία είναι ότι εκεί έμαθα πώς να μιλάω στους άλλους. Κι αν είμαι καλός σε ένα πράγμα, είναι να κάνω τους συνομιλητές μου να νιώθουν άνετα.

«Τι νύχτα κι αυτή, ε;» λέω.

«Να σας πω εγώ ιστορίες...» Ετοιμόλογο το Λουλακί Μαλλί.

«Το φαντάζομαι».

«Η ζωή είναι ένα χάος», μου λέει η γυναίκα, που ξάφνου μιλάει με βαθυστόχαστο ύφος, σαν να βγάζει χρησμό. «Μοιάζει με αφηνιασμένο μουλάρι, αποφασισμένο να σπείρει τον όλεθρο».

«Τρομερό μουλάρι».

«Το δίχως άλλο».

Με ένα νεύμα δείχνω τις σακούλες με τα μαναβικά. «Καλή μπάζα;»

«Σπυδαία», μου απαντάει. «Πραγματικά σπυδαία». Δείχνει τα ακάλυπτα απόκρυφα μου. «Με κερί αποτριχώνεστε;»

«Όχι, κυρία μου. Με ξυραφάκι».

«Και τα παίρνει έτσι σύρριζα;»

«Πέντε λεπίδες και κινητή κεφαλή. Ένα πραγματικό θαύμα της σύγχρονης τεχνολογίας».

Η γυναίκα συμφωνεί μ' ένα νεύμα επιδοκμασίας. Ύστερα ξεροβήχει, συστρέφει τα λεπτά, γέρικα χείλη της σ' έναν περιλυπο μορφασμό και λέει: «Τα μάθατε γι' αυτό το αγόρι;»

«Ποιο αγόρι;»

«Αυτό που αναφέρουν στην τηλεόραση». Κουνάει το

κεφάλι της πέρα-δώθε, και το λουλακί μαλλί της λικνίζεται απαλά, σαν το μαλλί μιας θαλάσσιας νύμφης που έχει δει εκατομμύρια φορές στη ζωή της την παλίρροια να φουσκώνει και να υποχωρεί. «Τρομερό. Πραγματικά τρομερό».

«Πράγματι», λέω.

Η αλήθεια είναι ότι δεν έχω ιδέα σε ποιο αγόρι αναφέρεται και γιατί είναι ξαφνικά τόσο θλιμμένη, αλλά δεν χρειάζεται να γνωρίζω τις λεπτομέρειες της υπόθεσης για να πάρω ένα ύφος που θα αποπνέει τη σωστή δόση θλίψης και συμπόνιας. Παίρνω ένα περιλυπο ύφος που αντικατοπτρίζει το δικό της. Δεν θέλω να το παίξω υπερβολικά συντετριμμένος, ώστε να μη δώσω την εντύπωση πως εκμεταλλεύομαι αυτό το τρομερό γεγονός –ό,τι κι αν είναι– για να επιδείξω την καλοσύνη μου. Αλλά συγχρόνως πρέπει να κατσουφιάσω αρκετά, ώστε να μη φανώ αδιάφορος. Θέλει μαστοριά το να ξέρεις πόση ακριβώς θλίψη να βγάλεις σε κάτι τέτοιες στιγμές.

«Είναι ντροπή», λέω. «Πραγματικά δεν το χωράει ο νους μου ότι θα μπορούσε ποτέ να συμβεί κάτι τέτοιο».

Η ηλικιωμένη γυναίκα σουφρώνει τα χείλη, εκφράζοντας την έντονη αποδοκιμασία της. «Είναι κρίμα», λέει. «Τόσο κρίμα».

Μένω σιωπηλός για λίγο, αφήνοντας τη σιωπή να κατακλύσει ανάμεσά μας. Μιας στιγμής σιγή για ένα άγνωστο αγόρι, προκειμένου να θρηνησουμε και οι δύο τη θλιβερή ιστορία του. Θέλω να δώσω σ' αυτή την υπέροχη άγνωστη να καταλάβει ότι νοιάζομαι γι' αυτό το παιδί, διότι έτσι κάνουν οι καλοί άνθρωποι: Νοιάζονται για τους άλλους. Και το πιο σημαντικό πράγμα για μένα είναι να με θεωρούν καλό άνθρωπο.

Το κουδούνισμα του ασανσέρ σπάει τη σιωπή. Οι πόρτες ανοίγουν· έχουμε φτάσει στον όροφο μου.

«Λοιπόν», λέω, καθώς βγαίνω στην παχιά μοκέτα του έρημου διαδρόμου, όπου δεν κυκλοφορούν αγριεμένοι σύζυγοι

με ξύλινες κρεμάστρες, «κάπου εδώ πρέπει να σας αποχαιρετήσω. Σας ευχαριστώ και πάλι για τη βοήθειά σας. Και ο Θεός να έχει καλά το καημένο το αγόρι». Τη χαιρετώ με ένα τελευταίο νεύμα. Αισθάνομαι ότι θα 'πρεπε να προσθέσω κάτι βαρυσήμαντο για τις τυχαίες συναντήσεις, για την παράξενη γοητεία των ξένων, για τις ευτυχείς συμπτώσεις... για όλα αυτά, τέλος πάντων. Αλλά δεν μου έρχεται τίποτα, οπότε κάνω μεταβολή και ξεκινάω τη γυμνή πορεία μου προς το δωμάτιό μου.

Έχω κάνει μόλις μερικά βήματα στον διάδρομο, όταν την ακούω να μου φωνάζει: «'Ει!»

«Ναι;»

«Μου φαίνεστε γνωστός. Σας έχω ξαναδεί κάπου; Είστε διάσημος;»

«Όλοι είμαστε, έτσι δεν είναι;» της λέω.

Γνέφει καταφατικά και μπαίνει πάλι στο ασανσέρ. Οι πόρτες κλείνουν, και δεν πρόκειται να την ξαναδώ ποτέ. Όχι επειδή δεν θέλω να την ξαναδώ. Αλλά επειδή έτσι πάνε αυτά τα πράγματα. Η ζωή αποφασίζει.

Συνεχίζω την πορεία προς το δωμάτιό μου νιώθοντας όμορφα που είμαι ζωντανός. Απόψε είχα μια ωραία περιπέτεια. Γνώρισα μια υπέροχη γυναίκα. Γνώρισα τον σύζυγό της – ο οποίος είμαι σίγουρος ότι είναι εξίσου υπέροχος, αν τον γνωρίσεις καλύτερα. Γνώρισα μέχρι και μια γλυκιά γιαγιούλα με όρεξη για κουβέντα. Αισθάνομαι τον δροσερό αέρα στο γυμνό μου δέρμα.

Τι άλλο να ζητήσει κανείς από τη ζωή;

Μόνο όταν φτάνω στην πόρτα του δωματίου μου συνειδητοποιώ ότι το κλειδί βρίσκεται στο παντελόνι μου, που το έχω αφήσει στο δωμάτιο του εξαγριωμένου συζύγου.

Τέτοια ώρα, μες στ' άγρια μεσάνυχτα, το λόμπι του ξενοδοχείου

είναι σχεδόν έρημο. Είναι απ' αυτά τα μεγάλα ξενοδοχεία όπου το πάτωμα είναι τόσο γυαλισμένο και η οροφή τόσο ψηλά, που, αν αφουγκραστείς προσεκτικά, μπορείς να ακούσεις τον αντίλαλο της αναπνοής σου. Είναι τρομακτικό μέρος, ιδίως όταν είναι γεμάτο κόσμο· σου δίνει την αίσθηση ότι βρίσκεσαι σε μεγάλο σιδηροδρομικό σταθμό. Οι ομιλίες αναμειγνύονται, παράγοντας αυτή τη γνώριμη, απροσδιόριστη μουρμούρα, σαν να φτάνουν ξανά στ' αφτιά σου όλες οι συζητήσεις που έχεις κάνει στη ζωή σου, και, παρότι γνωρίζεις ότι είναι αδύνατον, νομίζεις πως από στιγμή σε στιγμή θα περάσει μουγκρίζοντας πίσω από το γκισέ της ρεσεψιόν ένα τρένο που θα μεταφέρει όλους τους ανθρώπους που έχεις γνωρίσει ποτέ. Είναι παράξενο, αλλά έχω αυτή τη συγκεκριμένη αίσθηση σχεδόν κάθε μέρα της ζωής μου.

«Πώς μπορώ να σας βοηθήσω;» με ρωτάει η υπάλληλος που στέκεται πίσω από το γκισέ. Κρίνοντας από τον ήρεμο τόνο της φωνής της, θα έλεγες πως έχει περάσει όλη της τη ζωή αντιμετωπίζοντας γυμνούς πελάτες του ξενοδοχείου.

«Φοβάμαι ότι κλειδώθηκα έξω από το δωμάτιό μου», της λέω.

«Ωχ, λυπάμαι πολύ», μου απαντάει ζωηρά, σχεδόν τραγουδιστά. «Αλλά μην ανησυχείτε. Θα φροντίσω να το διορθώσουμε αμέσως. Ποιο είναι το δωμάτιό σας;»

«3218».

Πληκτρολογεί κάτι.

«Κυκλοφορούν πολλοί γυμνοί άνθρωποι στο λόμπι του ξενοδοχείου τέτοια ώρα;» τη ρωτάω.

«Εξαρτάται τι εννοείτε όταν λέτε “πολλοί”», απαντά μ' ένα διάπλατο, λίγο λοξό χαμόγελο, ζεστό σαν τον αυγουστιάτικο ήλιο. Αφού πληκτρολογεί λίγο ακόμα, μου λέει: «Ωραία, και τώρα χρειάζομαι απλώς κάποιου είδους ταυτοποίηση».

Την προσπερνάω και πηγαίνω στο σταντ με τα περιοδικά, από όπου παίρνω το τελευταίο τεύχος του *Entertainment Weekly*. Η αφεντομουτσουνάρα μου φιγουράρει στο εξώφυλλο, πελώρια, επισκιάζοντας ακόμα και τον τίτλο του άρθρου για τη νέα ταινία δράσης του Νίκολας Κέιτζ, κι ο τίτλος από πάνω της γράφει με μεγάλα γράμματα: Ο ΔΗΜΟΦΙΛΕΣΤΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΕΜΦΑΝΙΖΟΜΕΝΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ. Κρατάω το περιοδικό δίπλα στο πρόσωπό μου και τη ρωτάω: «Σας κάνει αυτή;»

Επειδή το πρόσωπό μου σε συνδυασμό με το εξώφυλλο του *Entertainment Weekly* δεν πληρούν τις προϋποθέσεις της «αποδεκτής ταυτοποίησης», η ρεσεψιονίστ και εγώ βρισκόμαστε παρέα στο ασανσέρ. Εγώ εξακολουθώ να είμαι γυμνός. Εκείνη εξακολουθεί να μην ενοχλείται. Οι κανόνες του ξενοδοχείου απαιτούν να της δείξω το δίπλωμα οδήγησης που, για καλή μου τύχη, δεν ήταν στο παντελόνι μου – το οποίο εξακολουθεί να βρίσκεται στο δωμάτιο μιας παντρεμένης κυρίας και του κρεμαστροφόρου συζύγου της. Έτσι, η ρεσεψιονίστ ανεβάνει μαζί μου πάνω, για να μου ανοίξει να μπω στο δωμάτιό μου, ώστε να της αποδείξω ότι είμαι πράγματι ο άνθρωπος που τόσο εγώ όσο και το *Entertainment Weekly* ισχυριζόμαστε ότι είμαι.

Η γυναίκα μυρίζει βανίλια.

«Εσύ μυρίζεις μήλο, παιχταρά μου», μου λέει –ίσως επειδή διάβασε τη σκέψη μου, ίσως και τυχαία– και με κοιτάζει μ' ένα πονηρό μειδίαμα, φροντίζοντας πάντα να κρατάει το βλέμμα της πάνω από τη μέση μου. Είναι το είδος του μειδιάματος που μερικές φορές δεν ξέρω πώς να αντιμετωπίσω. Το είδος του μειδιάματος που υπονοεί ότι μπορεί να της αρέσω. Και, όσο κι αν φαίνεται απίστευτο, ποτέ δεν είμαι βέβαιος πώς πρέπει

να αντιδράσω όταν μια γυναίκα μού δείχνει αυτού του είδους την προσοχή. Έτσι, στέκομαι απλώς εκεί και σκέφτομαι πόσο ασυνάρτητη ατάκα ήταν αυτή που πέταξε. «Ξέρω ότι αυτό που είπα ήταν τελείως ασυνάρτητο», συνεχίζει, εξακολουθώντας να συμπεριφέρεται τελείως αλλόκοτα. «Αλλά νομίζω πως όλο αυτό είναι γενικώς μια αρκετά ασυνάρτητη εμπειρία, δεν συμφωνείς;»

«Συμφωνώ», της απαντάω. Θέλω να της πω ότι η φράση «μια αρκετά ασυνάρτητη εμπειρία» θα ήταν εξαιρετικά ταιριαστή επιγραφή στον τάφο μου, αλλά φοβάμαι πως μπορεί να ακουστεί κάπως μακάβριο και δεν νομίζω ότι οι μακάβριες κουβέντες ενδείκνυνται στη συγκεκριμένη περίπτωση. Έτσι, αντί να πετάξω το σχόλιο για την ταφόπλακα, λέω απλώς κάτι σαν: «Είναι εκπληκτικό τι πράγματα παρατηρούμε ώρες ώρες. Σε κάνει να αναρωτιέσαι αν βρίσκονταν πάντα εκεί».

«Καταλαβαίνω τι εννοείς», μου λέει. «Επίσης, έχω διαβάσει ότι, αν γνωρίσεις κάποιον που μυρίζει μήλο, τότε στην πραγματικότητα μυρίζεις φερομόνες. Ξέρεις τι είναι οι φερομόνες, ε, παιχταρά μου;»

«Φερομόνες, ε;» Αναλογίζομαι μια στιγμή τη λέξη «φερομόνες». Ωραία λέξη η άτιμη. Δείχνει όμορφη στο χαρτί και ακούγεται ωραία όταν την προφέρεις. «Γιατί με αποκαλείς συνέχεια παιχταρά;» τη ρωτάω.

«Τι σε πειράζει;» μου απαντάει. «Δεν είσαι αθλητικός τύπος;»

Κάπου στο ύψος του 16ου ορόφου αρχίζω να συνειδητοποιώ ότι μπορεί και να με φλερτάρει, ενώ έχω προσέξει από πολύ νωρίτερα ότι είναι πανέμορφη, ιδίως μ' αυτή τη στολή που φοράει. Σκέφτομαι, λοιπόν, πως έχει έρθει η ώρα να την ενημερώσω ότι κι εγώ τη βρίσκω πολύ ωραία γκόμενα. Παίρνω το καλύτερο ύφος μου αλά Χάμφρεϊ Μπόγκαρτ και της τα ρίχνω χύμα: «Τι θεϊκά κανιά είναι αυτά!»

«Για να στηρίζομαι, καλά είναι», απαντάει, χωρίς να κωλώσει στιγμή. Το λέει σαν να έχει διαβάσει το ίδιο σενάριο με μένα. Η ρεσεψιονίστ έχει μετατραπεί σε καρικατούρα, το ίδιο κι εγώ, αλλά η αλήθεια είναι πως, στη συγκεκριμένη φάση της ζωής μου, αυτό δεν με χαλάει καθόλου.

«Πάντα το ΄ξερα πως και ο Παράδεισος κάπου πρέπει να στηρίζεται», λέω.

«Την ατάκα την ξεσήκωσες από κάπου ή είναι δική σου;»

«Δική μου».

Είναι μία από τις περιπτώσεις όπου δεν μπορώ να διαχωρίσω τι απ' όσα συμβαίνουν αυτή τη στιγμή –ή σχεδόν κάθε στιγμή της ζωής μου, εδώ που τα λέμε— είναι αληθινό και τι της φαντασίας μου. Έχω μια πάθηση. Για την ακρίβεια, έχω διάφορες παθήσεις. Η πιο ενδιαφέρουσα από αυτές κάνει το μυαλό μου να καλπάζει ανεξέλεγκτα. Είναι σαν να ονειρεύομαι ξύπνιος, μόνο που δεν σταματάει όταν το θελήσω. Συνεχίζεται. Καμιά φορά οι άλλοι το αποκαλούν διαταραχή, αλλά είμαι από τους ανθρώπους που βλέπουν το ποτήρι μισογεμάτο, οπότε αρνούμαι να χρησιμοποιήσω τέτοια φτηνιάρικη φρασεολογία.

Βασικά είμαι απλώς ονειροπόλος. Μόνο που τα ονειροπολήματά μου τείνουν να διαρκούν περισσότερο και να είναι εντονότερα απ' ό,τι των περισσότερων ανθρώπων. Αυτό τουλάχιστον μου λένε όλοι οι γιατροί που έχω επισκεφτεί. Το αποτέλεσμα είναι ότι, στον κόσμο μου, τα όρια της πραγματικότητας είναι πολύ ρευστά. Πιθανότατα αυτός είναι και ο λόγος που καταπιάστηκα με το γράψιμο εξ αρχής.

Κάτι ακόμα που πρέπει να γνωρίζετε για μένα, πέρα από την υπερδραστήρια φαντασία μου, είναι το κόλλημά μου με τις παλιές ασπρόμαυρες ταινίες. Ξέρετε ποιες εννοώ. Αυτές με τους άντρες που μιλούν γρήγορα και τις γυναίκες που μιλούν ακόμα γρηγορότερα.

Αυτή τη στιγμή, για παράδειγμα, η φαντασία μου θα μπορούσε κάλλιστα να αλλάξει τον φωτισμό μέσα στο ασανσέρ και να μεταφερθούμε σε μια σκηνή της ταινίας *Κολασμένη Αγάπη*. Με σκληρό φωτισμό και διαλόγους σε ρυθμούς σπλοπολυβόλου. Σήμερα κανένας δεν μιλάει όπως μιλούν οι χαρακτήρες σ' εκείνη την ταινία. Ίσως και να μη μιλούσαν ποτέ έτσι. Επομένως, μπορεί και να μην κύλησε έτσι ακριβώς ο διάλογος μεταξύ μας. Μπορεί, όμως, και να ανταλλάξαμε αυτά ακριβώς τα λόγια. Όπως είπα, είχα την αίσθηση ότι διάβαζε το ίδιο σενάριο μ' εμένα. Σπανίως χολοσκάω για τα γεγονότα· με απασχολεί μόνο η πραγματικότητα που η φαντασία μου και εγώ επιλέγουμε να δούμε.

«Σε βλέπω έμπειρο, πάντως», μου λέει η ρεσεψιονίστ που μυρίζει βανίλια.

«Είμαι επίσης και πολύ έμπιστος. Μήπως αισθάνεσαι την ανάγκη να μοιραστείς κάτι μαζί μου;»

«Έτσι γκαζωμένος το πας πάντα;»

«Πού να με δεις στις στροφές».

Και μου σκάει ένα χαμόγελο.

Όταν περνάμε το κατώφλι του δωματίου μου, είμαστε ένα κουβάρι. Δεν ξέρω πού ακριβώς τελειώνει το δικό μου κορμί και πού αρχίζει το δικό της. Είμαστε μια μάζα από δέρμα, νεύρα και ζεστασιά, μαζί μ' αυτές τις μικρές πεταλουδίτσες που σου γαργαλάνε το στομάχι όταν ξέρεις –όταν πραγματικά ξέρεις– ότι έχεις γνωρίσει έναν άνθρωπο ξεχωριστό. Κάποιον που θα σ' αντέξει. Κάποιον που θα βλέπεις το πρόσωπό του κάθε μέρα επί χρόνια ολόκληρα και η ζωή σου θα είναι ομορφότερη χάρη σ' αυτόν.

Η ρεσεψιονίστ θα μπορούσε να είναι η *μία και μοναδική*. Κι όλο αυτό θα μπορούσε να είναι αληθινός έρωτας.

Τόσο ζωντανά τα βιώνω όλα αυτά. Αλλά έτσι δεν λειτουργεί ο έρωτας καμιά φορά; Μοιάζει πιο πολύ με κεραυνό παρά με κύμα που φουσκώνει. Γνωρίζεις κάποιον, κι αμέσως σε κατακλύζει μια ζεστασιά, και μόλις ακουμπά το χέρι του στο δικό σου, αισθάνεσαι κάθε εκατοστό του κορμιού του, σαν να βουτάς το δάχτυλό σου σ' ένα ποτάμι και να συνδέεσαι με ολόκληρο τον ωκεανό.

Έτσι ακριβώς νιώθω με τούτη τη γυναίκα. Ή, τουλάχιστον, έτσι μου λέει η φαντασία μου.

Όταν ξημερώνει, ξυπνάω εξακολουθώντας να μη γνωρίζω σε ποια μεσοδυτική πόλη βρίσκομαι, και η ρεσεψιονίστ έχει φύγει, αφήνοντάς μου ένα σημείωμα στο μαξιλάρι της: «Είσαι όντως παιχταράς!» Στο φως της νέας ημέρας η χθεσινή νύχτα δεν μου μοιάζει καθόλου με αληθινό έρωτα, αλλά αυτό δεν σημαίνει πως δεν ήταν ένας εξαιρετικά διασκεδαστικός τρόπος αλληλεπίδρασης με ένα άλλο ανθρώπινο ον. Για σκεφτείτε το λίγο: Χρειάστηκε να περάσουν πάνω από τέσσερα δισεκατομμύρια χρόνια για να συναντηθεί η ύπαρξή της με τη δική μου σ' εκείνο το ασανσέρ. Αν αυτό δεν είναι ξεχωριστό, τότε δεν ξέρω τι είναι.

Έτσι, αυτή τη στιγμή νιώθω καλά με τη μοίρα και το κισμέτ, καθώς και για το γεγονός ότι είμαι όντως παιχταράς, αλλά νιώθω και αρκετά πεινασμένος. Θέλω τηγανίτες και χυμό πορτοκάλι, ίσως και λίγη βότκα για να ζωντανέψω λίγο τον προαφερθέντα χυμό.

Ντύνομαι και βγαίνω με το πάσο μου από την πόρτα.

Κάτω, στην αίθουσα του πρωινού, επικρατεί συνωστισμός. Το ξενοδοχείο είναι αρκετά κυριλέ, αλλά στο θέμα του φαγητού

δεν είναι πολύ καλύτερο από το τυπικό Holiday Inn – το οποίο είναι μια χαρά ξενοδοχείο, δεν έχω κάτι εναντίον του, προς Θεού. Απλώς λέω πως, όταν σκας τριακόσια δολάρια τη βραδιά –έστω κι αν τα πληρώνει ο εκδότης σου–, περιμένεις κάτι παραπάνω από το θέαμα που αντικρίζω μπροστά μου. Επειδή όμως δεν είμαι δύστροπος, μπαίνω στην ουρά του μπουφέ, γεμίζω το πιάτο μου, κάθομαι στην πιο απόμερη γωνιά και χαζεύω την πόλη έξω –όποια κι αν είναι–, διερωτώμενος τι μου επιφυλάσσει η νέα μέρα.

Εκεί που ρεμβάζω, έχω την αίσθηση ότι κάποιος με περιεργάζεται. Είναι μια αίσθηση ενστικτώδης, σχεδόν ζωώδης. Σαν να χτυπάει μέσα σου ένας ήπιος συναγερμός που σου γεννά μια ανεπαισθητη ανησυχία. Σαν να στέκεσαι στη σκιά μιας βελανιδιάς και το ένστικτό σου να σου λέει ότι όπου να 'να θα πέσει να σε πλακώσει.

«Γεια», μου λέει μια φωνή.

Στρέφω το κεφάλι και διαπιστώνω ότι ένα μικρό αγόρι στέκεται δίπλα στο τραπέζι μου.

Τον κάνω γύρω στα δέκα. Είναι ψηλόλιγνος, πράος και το ύψος του θυμίζει σπασικλάκι. Σαν να είναι από τα παιδιά που περνούν τον χρόνο τους χωμένα στα βιβλία αντί να ρουφήξουν τη ζωή ως το μεδούλι. Μερικές φορές βλέπεις ένα παιδί και καταλαβαίνεις τα πάντα. Βλέπεις το μέλλον του στα μάτια του. Έτσι είναι κι αυτός ο πιτσιρίκος: Μια ματιά αρκεί για να δεις ολόκληρο το μέλλον του.

Μα όλα αυτά περνούν σε δεύτερη μοίρα σε σύγκριση με το δέρμα του. Είναι μαύρο. Αλλά δεν είναι απλώς μαύρο, είναι ασύλληπτα σκούρο. Το πιο σκούρο δέρμα που έχω δει. Είναι σαν συννεφιασμένος ουρανός πάνω από τον ωκεανό μέσα στην άγρια νύχτα. Είναι σαν τα βάθη πανάρχαιων σπηλαίων όπου δεν έχει φτάσει ποτέ το φως του ήλιου. Είναι τόσο μαύρο, που

με κάνει να αναρωτιέμαι μήπως είναι βαμμένο. Τόσο μαύρο, που μ' αναγκάζει να διερωτηθώ αν αυτό που βλέπω είναι αληθινό ή μήπως βρίσκομαι στα πρόθυρα κάποιας οφθαλμολογικής ή νευρολογικής κρίσης.

Βλέπω τα χείλη του να κουνιούνται, αλλά είμαι τόσο σαστισμένος από το χρώμα της επιδερμίδας του, που δεν ακούω τι λέει. «Τι είπες;» τον ρωτάω.

«Μπορώ να καθίσω εδώ;» Δείχνει την καρέκλα απέναντί μου και στρογγυλοκάθεται προτού προλάβω να του δώσω την άδεια.

Ο μικρός έχει μπροστά του ένα πιάτο με λουκάνικα και τηγανίτες, που μοιάζει ύποπτα ίδιο με το δικό μου. Όταν αρχίζει να τρώει, εγώ κοιτάζω τριγύρω, προσπαθώντας ναμαντέψω ποιοι από τους συμπαθέστατους συνδαιτυμόνες μας μπορεί να είναι οι γονείς του. Το τελευταίο που μου λείπει είναι μια έντρομη μάνα που θα έρθει ωρνώμενη στο τραπέζι μου, ζητώντας να μάθει γιατί τρώω πρωινό με τον γιόκα της. Αυτού του είδους η δημοσιότητα μπορεί να θέσει άδοξο τέλος στην περιοδεία προώθησης ενός βιβλίου.

Όταν δεν καταφέρνω να εντοπίσω κάποιον που θα μπορούσε να είναι γεννήτορας αυτού του κατάμαυρου θαύματος, αποδέχομαι το γεγονός ότι μόλις έκανα έναν νέο φίλο και το ρίχνω στα αστείακια, όπως θα έκανα και με οποιονδήποτε άλλον. «Μοιάζεις με άνθρωπο που έχει ζηήσει μπόλικες περιπέτειες, Μικρέ».

«Ναι, μάλλον», λέει ο Μικρός. Όσο τρώει, κρατάει το βλέμμα καρφωμένο στο πιάτο του, κι εγώ τον ευγνωμονώ για αυτό, διότι έτσι μου δίνεται η ευκαιρία να θαυμάσω το ερεβώδες σκότος του δέρματός του χωρίς να τον φέρω σε δύσκολη θέση. Το θέαμα είναι υπνωτιστικό. Είναι από τα πράγματα που πρέπει να δεις με τα ίδια σου τα μάτια για να τα πιστέψεις. Το

δέρμα αυτού του παιδιού με κάνει να αισθάνομαι ότι πέφτω, σαν να με τραβάει μέσα του. Σαν να ήμουν εξαρχής αδιαχώριστος απ' αυτόν· σαν το δέρμα του –το κατάμαυρο, θεοσκοτεινό δέρμα του– να προσπαθεί απλώς να με οδηγήσει ξανά εκεί όπου ανήκω, ώστε να είμαι ασφαλής.

«Δεν υπάρχει θέμα», λέει ο Μικρός.

«Τι εννοείς;»

«Που με κοιτάζεις έτσι. Δεν έχω θέμα. Όλοι αυτό κάνουν». Χώνει άλλη μια πιρουνιά τηγανίτες στο στόμα του και σκέφτομαι πως αυτή η μπουκιά θα έχει τη γεύση της αμηχανίας.

«Ανοησίες», του λέω. «Δεν είναι σωστό να κοιτάω έτσι αδιάκριτα. Δεν έχω το δικαίωμα. Σκέψου ότι χθες τη νύχτα βρισκόμουν εδώ, σ' αυτό ακριβώς το λόμπι, ολόγυμνος, εκτεθειμένος σε όλα τα βλέμματα. Τσίτσιδος, όπως με γέννησε η μαμά μου. Αν υπάρχει κάποιος που του αξίζει να τον κοιτάζουν αδιάκριτα, Μικρέ, αυτός είμαι εγώ».

Ο Μικρός απαντάει μ' ένα νεύμα, αλλά εξακολουθεί να έχει το βλέμμα καρφωμένο στο πιάτο του. Καταλαβαίνω ότι ντρέπεται. Μια ανατριχίλα ενοχής διαπερνά τη ραχοκοκαλιά μου.

«Λοιπόν, σε τι οφείλω την τιμή αυτού του συντροφικού πρωινού;»

Καθώς το λέω, σηκώνω το βλέμμα προς την τηλεόραση που βρίσκεται στο βάθος – και ίσα που προλαβαίνω να δω το τέλος ενός ρεπορτάζ σχετικά με ένα νεκρό αγόρι. Κάποιος το πυροβόλησε, αλλά δεν προλαβαίνω να μάθω ποιος, διότι η τηλεόραση γυρίζει στο ESPN, που δείχνει ένα μάτσο ενήλικες να κοπανιούνται μεταξύ τους και να ουρλιάζουν κάτι για την ομάδα τους. «Βαρέθηκα ν' ακούω γι' αυτή την ιστορία», λέει ο κύριος που προφανώς ευθύνεται για την αλλαγή καναλιού. Κρίνοντας από τις αντιδράσεις των υπολοίπων στην τραπεζαρία, αντιλαμβανόμαστε πως και αυτοί έχουν βαρεθεί λιγάκι να ακούν γι' αυτή

την ιστορία. Έτσι στρέφω ξανά την προσοχή μου στον Μικρό, που έχει αφήσει την ερώτησή μου αναπάντητη.

«Λοιπόν;» του λέω.

«Απλώς σκέφτηκα πως ήταν καιρός να γνωριστούμε», λέει. «Αυτό είν' όλο».

«Χμμ, ακούγεται κομματάκι δυσοίωνα», του απαντάω χαμογελαστός.

«Μπα», λέει ο Μικρός και μου σκάει ένα λαμπερό χαμόγελο γεμάτο ολόλευκα, αστραφτερά δόντια. Έτσι όπως έρχεται σε αντίθεση με το κατάμαυρο δέρμα του, πρέπει να είναι το πιο όμορφο χαμόγελο που έχω δει ποτέ μου. «Δεν ισχύει», λέει ο Μικρός. Σιγά σιγά διακρίνω κάτι μακρόσυρτο στην ομιλία του. Θυμίζει νέγρική προφορά του Νότου. Η φωνή του ανακαλεί μνήμες από παλιές Cadillac, βραστά φιστίκια, γλυκό τσάι και πατρίδα. Είναι εξίσου όμορφη με το δέρμα και το χαμόγελό του. «Ήθελα καιρό τώρα να σου μιλήσω», λέει ο Μικρός.

Βγάζω απ' τη φαρέτρα μου το πιο πλατύ χαμόγελο τύπου Πάντα-χαρά-μου-να-γνωρίζω-έναν-θαυμαστή και λέω: «Θέλεις να σου υπογράψω το αντίτυπό σου;»

Ο Μικρός χαμογελάει. «Μπα», λέει. «Δεν είμαι θαυμαστής. Απλώς ήθελα να σε γνωρίσω».

«Εντάξει», του λέω. Έχω γνωρίσει και μερικούς τέτοιους θαυμαστές σ' αυτή την περιοδεία. Δεν με παραξενεύει πλέον. «Ε, λοιπόν, κι εγώ χαίρομαι πολύ που σε γνωρίζω».

Όσο ενδιαφέρον κι αν είναι στην όψη αυτό το αγόρι, έχει συγχρόνως και κάτι που με ταραίζει. Καθώς τον παρακολουθώ να τρώει, νιώθω έντονη την ανάγκη να απομακρυνθώ από κοντά του. Θέλω να γυρίσω στο δωμάτιό μου. Θέλω να γυρίσω στο δωμάτιό μου, να κουλουριαστώ στο κρεβάτι μου και να κοιμηθώ χωρίς να τον δω στα όνειρά μου.

Συνειδητοποιώ ότι δεν μπορώ να καθίσω άλλο εδώ μαζί του.

Δεν το αντέχει το μυαλό μου. Εξακολουθώ να έχω καρφωμένο το βλέμμα μου στο δέρμα του, κι ας λέω συνεχώς στον εαυτό μου να μην το κάνει. Θέλω τόσο πολύ να τον κοιτάζω, και συνάμα θέλω να μην τον ξαναδώ ποτέ μου. Έχει κάτι που μου προκαλεί αυτομάτως ένα μείγμα αγάπης και μίσους. Θέλω να τον αγκαλιάσω και συνάμα να τον διώξω μακριά μου. Και ξέρω ότι όλα αυτά οφείλονται στο ασύλληπτο χρώμα της επιδερμίδας του.

Αναρωτιέμαι πώς είναι να μεγαλώνεις με τέτοιο δέρμα. Να πηγαίνεις στο σχολείο με τέτοιο παρουσιαστικό! Πρέπει να είναι κόλαση. Σωστή κόλαση.

«Λοιπόν», του λέω, «χάρηκα που σε γνώρισα και ελπίζω να ευχαριστήθηκες κι εσύ που με γνώρισες. Θα ήθελα πολύ να πω κάτι για τη μοίρα και για τις τυχαίες συναντήσεις, για την παράξενη γοητεία των ξένων, για τις ευτυχείς συμπτώσεις... για όλα αυτά, τέλος πάντων».

«Δεν υπάρχει θέμα», λέει ο Μικρός. «Δεν χρειάζεται να μείνεις. Ήθελα απλώς να με δεις. Αυτό είν' όλο».

«Ε, τότε, σε διαβεβαιώνω ότι σε είδα», του λέω. Σχηματίζω με τα δάχτυλά μου ένα ψεύτικο πιστόλι, τον σημαδεύω και κάνω: «Μπαμ-μπαμ!»

Χαρίζω ένα τελευταίο χαμόγελο στον Μικρό προς τιμήν της ευγενικής και συνάμα εκφραστικής διατύπωσής του. «Ήθελα απλώς να με δεις». Τι όμορφη κουβέντα! Στο κάτω κάτω της γραφής, αυτό δεν θέλουμε όλοι; Να μας δουν.

Προτού φύγω, γέρνω προς το μέρος του και λέω με την πιο ειλικρινή φωνή μου: «Σε βλέπω».

Ύστερα επιστρέφω στο δωμάτιό μου.

Εαπλώνω στο κρεβάτι και προσπαθώ να ξεκουραστώ λιγάκι πριν ξεκινήσει το επόμενο σκέλος της περιοδείας για την

προώθηση του βιβλίου μου. Το τελευταίο πράγμα που βλέπω πριν χαθώ στο σκοτάδι του ύπνου είναι το σκοτάδι του Μικρού. Βλέπω το δέρμα του, πιο σκοτεινό κι από τον πιο βαθύ ύπνο. Και μετά μου χαμογελάει με τα μαργαριταρένια, κατάλευκα δόντια του, που λάμπουν σαν χιόνι πάνω σε μαύρο ξύλο.

Σιγά σιγά, η εικόνα του Μικρού σβήνει. Το χαμόγελό του επιμένει λίγο ακόμα, μα στη συνέχεια χάνεται κι αυτό.

Καθώς αφήνομαι επιτέλους στα δίχτυα του ύπνου, σκέφτομαι αυθόρμητα ένα «Καημένο μου παιδί» γι' αυτό το κατάμαυρο αγόρι που γνώρισα σήμερα. Να έχεις αυτή την όψη σε έναν κόσμο που λειτουργεί όπως ο δικός μας... Δεν θα το ευχόμουν ούτε στον εχθρό μου.